

Hrdina ze Severu



Ondřej Hradecký

Ondřej Hradecký

HRDINA ZE SEVERU

1.

Jesper ležel na nemocničním lůžku a přemýšlel. Cítil, že nemoc postupuje a jemu moc času nezbývá. Dnes mu ale bylo o něco lépe, než dny předešlé, což ale mohlo být jak dobré, tak špatné znamení.

„Ale co,“ řekl potichu sám k sobě, „vždyť to je jedno.“

Už to bylo přes rok, co mu doktoři diagnostikovali rakovinu plic. Ze začátku bojovali, seč to šlo. Poctivě chodil na chemoterapie, ale nakonec se ukázalo, že už je nemoc v tak rozvinutém stádiu, že bude odsouzen zemřít v nemocnici.

Z části to ale byla jeho hloupost, to si musel přiznat. Přeci jenom, první příznaky už měl hodně dlouho předtím, než se rozhodl zajít na vyšetření. Nechuť k jídlu a drobné obtíže při polykání ale připisoval stárnutí a jiným nemocem, které dostával souběžně a ze kterých se nakonec v pohodě vyléčil. Do nemocnice se dostal až tehdy, když kašlal krev a v podstatě nic jiného mu nezbylo. On totiž nesnášel doktory – když byl ještě malý kluk, tak šel jeho otec na triviální operaci, ale operující doktor ji pokazil a byly z toho trvalé následky, které také zapříčinily to, že umřel relativně mladý a ani se nedožil Jesperových osmnáctin. Po příjmu byl ihned poslán na CT a po nálezů mu byly provedeny další vyšetření, které bohužel potvrdily prvotní diagnózu a odsoudily ho k předem marnému boji se zákeřnou nemocí. Ještě horší na tom bylo to, že on ani nebyl kuřák, sportoval a celkově žil relativně zdravý život, ovšem i tohle se někdy stává. Nakonec se nádorová ložiska rozšířila i do ostatních orgánů a před čtvrt rokem byl trvale přemístěn do nemocnice, kde mu bylo šetrně avšak jasně

oznámeno, že se to léčit prostě nedá. Ze začátku z toho byl pochopitelně v šoku, ale jak čas šel a nemoc se zhoršovala, on se se svým osudem postupně více a více smiřoval.

Horší to už bylo s jeho rodinou. Jeho manželka Stefanie z toho byla celé měsíce zdrcená a snažila se najít jakékoliv možné východisko, které ale bohužel prostě neexistovalo. Jeho syn Morten, ten zase nebyl schopný dělat skoro nic jiného, než na to myslet. Ach, Morten. Jesperovi bylo moc líto toho, co to s ním udělalo, jak s ním ta informace zametla. Byli si k sobě hodně blízko. Morten hrál fotbal za místní klub Hals FS a Jesper si vždy udělal čas na to, aby se podíval na jeho zápas. Věřil v to, že ten kluk má vážně talent a že to někam dotáhne. Ovšem od té doby, co se dozvěděl o nemoci, která postihla jeho tátu, jako by se nebyl schopen soustředit na zápasy a jeho výkony šly rapidně dolů. Už to bylo půl roku! Půl roku, co ho naposledy viděl hrát fotbal. Od té doby mu to jeho zdravotní stav nedovolil a jen tak slýchával, jak hráli. On sám také jako malý hrával fotbal, ale osobně mu přišlo, že nikdy neměl na to, aby se tím živil. Na rozdíl od Mortena. Bylo to jenom proto, že byl jeho otec, nebo ten kluk měl vážně takový talent? To nevěděl. Nebyl schopen se oprostit od jejich blízkého vztahu a vždy když hodnotil jeho výkon, tak se do toho někdy více, někdy méně, promítaly city.

Dnes měl vážně takovou nostalgickou náladu. Loupl očima na hodiny, které tiše tikaly šikmo od jeho postele. Půlnoc. Moc se mu nechtělo spát. V nemocnici vlastně ztratil jakýkoliv přirozený rytmus, občas spal přes den, občas v noci, bylo to stejně jedno. Položil hlavu zpátky na polštář a zanořil se zpátky do myšlenek. Přemýšlel, co mohl udělat lépe a čeho vlastně litoval. Těch věcí zase tolik nebylo – vždyť měl šťastnou rodinu (momentálně sice moc ne, ale za to nemohl), dobrou práci, šikovného syna. Nemohl si přát víc. Možná snad, aby tady s nimi mohl zůstat déle, že? Ale

přece si nemohl vyčítat něco, za co nemohl. Někdy se prostě stávaly věci, za které nikdo nemohl, a přece všem hned zkazily den. Byl si vědom toho, že život jeho rodiny už nikdy nebude tak šťastný jako předtím. Že neuvidí svého syna, jak přestupuje do lepšího týmu, jak se žení, že nezažije vnoučata. Ale co s tím mohl dělat? V takové situaci a náladě lidé většinou nezadrží slzy, ale Jesper takový nebyl. City moc najevo nedával, a ani když byl teď sám, tak na sobě nedal nic znát.

Celkově ale byl ohromen tím, jak jeho rodina držela s ním až do poslední chvíle. To je něco, co si přeje každý – mít kolem sebe lidi, kterým na vás záleží. A jemu se to povedlo. V podstatě celý den u něj byli a povídali si - celkově vzato to byl pěkný den. Ale ta šílená bolest! Na tu se nedalo zvyknout. Byl sice už nějaký čas pod morfiem, ale stejně ho bolelo celé tělo, z postele se už také pár týdnů zvednout nedokázal. Podle doktorů byla nemoc v závěrečné fázi a už se jen čekalo na konečný den. Jesper už se na něj těšil, i když bylo hodně hloupé si to přiznat. Ale on už na světě nic udělat nemohl, byť si to nerad přiznával. Existuje něco jako osud, který mu to určil? Ne, to určitě ne. On na Boha nevěřil. Podle něj to prostě byla jenom velká smůla, že on byl právě tím jedním z tisíce nekuřáků, kteří tu nemoc dostali. Nebylo mu ani 50 let. A už teď věděl, že ani nebude.

V nemocnici panovalo hrobové ticho. Všichni pacienti už spali anebo, jako Jesper, potichu přemýšleli nad svými životy. Nevěděl kolik je – v pokoji už dávno byla tma a zhasla i pouliční lampa, která mu před pár hodinami osvětlovala stěnu, kde visely hodiny. Sestřička u něj, už značně unavená, byla asi před hodinou, aby ho zkontrolovala. Ted' už asi bude doma. Doma se svou rodinou. Tak jí záviděl, takovou prostou věc. Až na sklonku života mu docházelo, jak byl někdy hloupý, když si nevážil věcí, které měl.

Ale tak to má každý a se vším – důležitých věcí si někdy vážíme, až když je ztratíme.

I město ještě spalo, i když do svítání zbývala už jen asi hodina. Blížilo se léto, takže svítalo celkem brzo. Byl květen, jestli si dobře pamatoval. V Aalborgu bylo léto celkem mírné, protože moře nedovolovalo, aby tu byla nějaká velká horka. Přeci jen, Dánsko nepatří mezi země, kam by se člověk jel opalovat. Měl to tu rád. Bylo to takové klidné městečko, kde se nic moc nedělo, turistů tu také nebylo tolik jako třeba v Kodani, takže tu každý měl svůj klid. V noci to tady žilo jenom v určité části – na hlavní třídě byl nespočet barů, které si i on pamatoval ze studentských let. Ach, jak to bylo daleko – rána, kdy se probudil a nic si nepamatoval, přičemž za hodinu psal příjímáčky na vysokou. Už ale hodně dlouho dobu tam nebyl – však byl také už přes 20 let šťastně ženatý a on nikdy nebyl z těch, kteří by podváděli.

Pokoj, ve kterém byl, byl vlastně velmi prostě zařízený. V šerém přísvitu byly vidět obrysy nočního stolku, skříně, kde měl všechny věci – které jak tušil, už nebude potřebovat. Prosklené dveře směrem na velkou chodbu, která vedla k výtahu. Byl nedávno přemístěn z jednotky intenzivní péče na normální pokoj, protože v jeho léčbě už nešlo dosáhnout žádného progresu, což chápal. Vedle postele měl velké okno, které bylo z části pootevřené a dovnitř tak proudil čerstvý noční vzduch, který ale nebyl nikterak studený. Anebo byl, ale jemu to bylo jedno. Z okna toho moc vidět nebylo, protože bylo vysoko nad úrovní ulice, nad kterou budova stála, takže viděl vlastně jen na protější dům a lampu, která už zase svítila.

Rozhodl se, že už bude vhodný čas na to, jít spát. Cítil se hodně unavený, přestože celou noc nedělal nic, než jenom přemýšlel. I to ale dokáže člověka jeho stavu pořádně unavit. Spánek pro něj byl vysvobození – hlavně ten moment těsně před tím, než do něj

upadl. Tělo bylo otupělé a mátožné a jeho aspoň na chvíli přešly všechny bolesti a mohl jenom bezstarostně upadat do snů, které i přes jeho duševní stav stále zůstávaly pozitivní. Ta chvíle mezi bděním a sněním právě přicházela, jak cítil. Nevěděl jak. Vlastně se nic nezměnilo, pořád ležel na své posteli, napojený na němé přístroje, v pokoji, kam začaly pomalu dopadat první sluneční paprsky dalšího stereotypního dne. Jako by v dálce slyšel, jak někdo na chodbě otevřel dveře. Neměl sílu přemýšlet nad tím, jestli to byl nějaký hodně časný návštěvník nebo jenom sestřička, která měla službu.

Když se ještě jednou díval na hodiny, které hlásily šestou ráno, netušil, že je vidí naposledy. Netušil, že při převalení se ho naposledy píchlo v boku. Jesper usínal. Usnul. A už nikdy se neprobudil.

2.

Zastavil se na nábřeží a vychutnával si čerstvý mořský vzduch. Nebylo dlouho po rozednění a on už za sebou měl skoro celou standardní dávku patnácti kilometrů. Tohle jeho kamarádi nikdy nepochopili, jak mohl vstávat každý den někdy kolem páté ráno a chodit běhat. Pro něj to ale byl v podstatě jediný způsob, jak si vyčistit hlavu a jak docílit toho, že se dokonale probudí. Naposledy se podíval na vlnami orámovaný obzor a věděl, že někde v dáli je schované pobřeží Švédska, které ale není vidět ani za klidnějších povětrnostních podmínek. Kouknul se na hodinky, které ukazovaly 6:45 – nejvyšší čas na to, aby vyrazil zpět. Přeci jen se ještě musí umýt a v osm už být ve škole. Ach, ta škola. Ještě rok mu chyběl k tomu, aby dokončil střední školu a upřímně – netušil co dál.

Na první pohled to byl vlastně normální devatenáctiletý kluk, který měl všechno před sebou. Blonděaté vlasy zvednuté vepředu nahoru, celkem nakrátko ostříhané a tak husté, že si s nimi sám jejich majitel občas nevěděl rady, lemovaly celkem výrazný obličej, který doplňovaly ostré lícní kosti tak typické i pro jeho otce a svítivě modré oči prozrazovaly, že tenhle mladý muž je rozený Skandinávec. Postava odpovídala tomu, jak často sportoval a bylo na něm vidět, že to s kariérou sportovce myslí vážně, protože i náhodný pozorovatel by asi byl schopen poznat, že tenhle kluk celé dny netráví zavřený za zataženými žaluziemi u počítače.

Jeho snem bylo, aby se živil fotbalem, ale moc nadějně to nevypadalo. Přeci jen mu bylo 19 a pořád hrál za provinční klub

Hals FS, odkud to bylo za velkými penězi točícími se ve fotbalovém světě hodně daleko. Navíc od té doby, co byla jeho tátovi diagnostikována rakovina plic, se nebyl schopen plně soustředit a byť se snažil, nehrál nijak moc dobře. Vzpomínka na tátu mu dokonale zkazila zážitek z celého běhu a on se tak zpátky vracel s hlavou sklopenou a skoro se slzami v očích. Proč? Proč to muselo potkat zrovna jeho? Včera za ním byl s mámou na návštěvě a skoro ho nepoznával. To nebyl ten veselý muž, který s ním trávil dlouhé hodiny na fotbalovém hřišti. Byl zlomený a to se Mortenovi nelíbilo. Ale, i dá se říci na smrtelné posteli, bylo jeho hlavní myšlenkou stejně to, jak to jde jeho synovi ve fotbale. A Mortenovi bylo ještě hůře, když musel svému tátovi říkat, jak mu to nejde - měl totiž pocit, jako by ho zklamal.

Už se blížil domů. Posledních pár minut ani nevnímal cestu a tak si nevšiml toho, že slunce už zalilo celé městečko Hals. Právě proklusával okolo hezkých řadových domů, což značilo to, že za chvíli bude u toho svého. Doufal, že máma zase nezaspala a že už bude snídaně na stole, přeci jen si to dnes moc nevypočítal a měl co dělat, aby stihl dojít do školy. Tu sice neměl nijak daleko, ale měl sotva čtyřicet minut na to, aby se umyl, najedl, připravil a ještě tam došel. No, to bude mít tedy pěkně co dělat!

„Už jsem doma!“ doprovodil celkem zbytečně hlučné otevření domovních dveří. Nikdo ale nereagoval, což sice bylo zvláštní ale ne nutně špatné znamení. Třeba má máma puštěnou televizi anebo rádio, řekl si. Sundal si tedy ve velké předsíni boty a pomalu otevřel dveře do chodby, která vedla ke kuchyni a obývacímu pokoji. Řekl si, že znovu vyřvávat, že už je doma, ničemu nepomůže a radši půjde do kuchyně si připravit jídlo, však ona se máma už někde objeví. Nazul si tedy pantofle, aby svými

zpocenými ponožkami nenadělal na podlaze paseku a plný nově nabytého elánu šel vstříc prvnímu jídlu dne.

Když vešel do kuchyně, naskytla se mu k vidění vskutku zvláštní scéna. U jídelního stolu totiž seděla jeho máma s mobilem před sebou a rukama v dlaních. Třásla se jí ramena, a byť nevydávala žádné zvuky, Morten poznal, že pláče a byla tady jenom jediná možnost, proč by mohla.

„Mami...?“ hlesl se zcela změněnou náladou, mimochodem dnes už poněkolikáté.

Zvedla hlavu a on uviděl její červené opuchlé oči, které značily, že už tu nějakou dobu v této pozici seděla.

Měla celkem velký problém něco ze sebe vysoukat, ale nakonec se jen podívala na Mortena a potichu hlesla: „Jesper.... táta....“, než se jí definitivně zlomil hlas a ona začala usedavě plakat, tentokrát už slyšitelně.

To už ale Morten moc nevnímal, protože sám měl co dělat, aby mátožně došel k naproti stojící židli a sedl si na ni. Když to udělal, nevědomky skončil ve velice podobné pozici, jako jeho matka, ale k pláči se nedostal. Prostě jen seděl a pokoušel se s hlavou v dlaních vstřebat celou situaci, což ale nešlo. Byť věděl, že tenhle den jednou přijde, šíleně to s ním otrásl. Vždyť.... To už se tátovi nebude moci nikdy svěřit? Nikdy si s ním popovídat? Probrat svoje nové zážitky? Kdo mu teď bude se vším radit a pomáhat?

Vlastně ani nebylo možné slovy popsat to, jak se právě cítil. Ztratil značnou součást svého života, někoho, koho znal už od narození a kdo z části ovlivnil to, jaký je dnes. Někoho tak neskutečně blízkého. Momentálně si nedokázal představit, jak to zvládne. Jak se dokáže vyrovnat s tím, že už nikdy neuvidí úsměv na tváři muže, na kterém mu záleželo nejvíc na celém světě. Když konečně změnil polohu v poněkud vzpřímenější sed, zjistil, že už

je něco kolem deváté. To, že už nestihne školu, ale bylo to poslední, co ho v tu chvíli napadlo.

V domě panovala hodně smuteční atmosféra. Už to byl den, co se dozvěděli tu strašlivou zprávu a jeho máma právě chystala snídani. Normálně si u toho povídali, ale teď vládlo ticho a myšlenky obou se ubíraly směrem, kterým ani jeden z nich nechtěl. Ale bránit se proti tomu nešlo. Morten toho moc nenaspal, ale tomu se nešlo divit. Usnul až hluboko po půlnoci, měl hodně neklidné spaní, co chvíli se budil a celý proces pak musel opakovat znovu. Výsledkem byly červené oči a velké vaky pod nimi, které celkem jednoznačně poukazovaly na to, jak Mortenova noc probíhala. Ani neměl sílu si jít ráno zaběhat, což se mu už pěkně dlouho nestalo. A to se dnes mělo jít na pohřeb... Nevěděl, jestli je na to připravený. Nevěděl, co má říct.

Naposledy si v zrcátku auta upravil kravatu a až po dalším ujištění, že to vážně vypadá dobře, se odhodlal vykročit. Na hřbitově moc lidí nebylo, taky kdo by tam v úterý dopoledne chodil. Sedl si do přední řady už připravených židlí a ani si nevšiml, že další dvě řady za ním už jsou zaplněny lidmi, které buď znal důvěrně, nebo aspoň od vidění. Otcovi kamarádi, další příbuzní, prostě každý, kdo by neměl chybět, všichni do jednoho v decentních oblecích a se zamklými výrazy ve tváři. Vlastně ani moc nevnímal proslovy, který měli lidé střídající se u vyvýšeného pultíku v čele všech židlí, ale to mu nemohl mít někdo za zlé.

Najednou do něj šťouchla jeho máma a procedila kouskem úst: „Mortene.... Máš tam jít, je to na tobě...“

Až poté si Morten všiml, že muž za pultíkem, jeden z otcových přátel, ukazuje na něj a pomyslně mu předává slovo. Se ztěžklýma nohama se zvedl a došel až k místu určení, přičemž cesta mu přišla daleko delší, než ve skutečnosti byla.

Zvedl oči a viděl celé osazenstvo, jak se dívá právě na něj a s mírným očekáváním na to, co z něj vypadne. Ani nevěděl, co chtěl říct, ale usoudil, že nejlepší bude přetvořit ve slova právě to, co momentálně cítí.

A tak začal: „Nevím, jak popsat slovy to, jak se cítím. Říkat tady, že je to velká ztráta, je zbytečné, protože to každý, kdo mne zná, moc dobře ví. Můj táta, Jesper, byl člověk, který dokázal lidem, na kterých mu záleželo, vždycky zlepšit den. Pamatuji si na den, kdy jsem si dal svůj první vlastní gól. Čekal jsem, že mi to táta vyčte, ale místo toho mne vzal beze slova domů, pustil internet a ukázala mi video-kompilaci těch nejspěšnějších vlastních gólů. Místo toho, abych měl depresi z toho, co jsem udělal, jsme se tomu už pár hodin na to smáli a ve výsledku se z jednoho z nejhorších dnů stal jeden z nejlepších.“

Na chvíli se odmlčel a nechal doznít svá slova. Pak pokračoval: „Se vši úctou si troufnu tvrdit, že pro nikoho z vás neznamená tolik, co pro mne. Byl to člověk, díky kterému jsem takový, jaký jsem. Kterému vděčím za všechna dobrá rozhodnutí, která jsem kdy udělal. A také za to, že jsem dokázal většinou napravit ta špatná. Nedokázal jsem mu to splatit, protože to bylo nemožné. Ale vždycky se budu chovat tak, aby na mne byl pyšný, kdyby tady ještě byl. Nezahodím všechno, co ve mne probudil jenom proto, že už tady není, aby mne hlídal, aby mi radil a aby mi pomáhal. Musím to zvládnout sám. Musím ukázat, že jsem silný a že ze mne táta udělal člověka, který se nezalekne odpovědnosti. On bude moje motivace, ať uplyne jakkoliv dlouhá doba od jeho smrti. Až teď konečně chápu, proč se říká, že i ti co odejdou, zůstanou navždy s námi.“

Chvíli čekal a rozhlížel se po lidech, kteří na něj koukali. Po krátké odmlce, kde bylo ticho doslova hmatatelné, se ozval potlesk. Zpočátku ojedinělý a poté sílil. Nakonec si všichni do

jednoho stoupli a tleskali – jemu. Mortenovi, synovi Jespera, který se rozhodl nezklamat.

3.

Už to byl týden, co se Morten musel vyrovnat s onou strašlivou událostí a až teď se cítil být připravený na to, aby se znovu vrátil do normálního života. Po dalším ranním běhu, který si časově už daleko lépe vypočítal, se dokázal osprchovat a nasnídat tak rychle, že měl ještě něco kolem dvaceti minut, než byl nucen vyrazit. Rozhodl se, že si po týdnu zajde zkontrolovat facebook, kde, jak očekával, bude mít spoustu nových zpráv typu: „Kde jsi?“ nebo „Co ti je?“ A on na ně někdy prostě odpovědět musel, tak proč ne teď, když má spoustu času.

Jeho předpoklad se ukázal být pravdivým, když se musel prodírat nepřehledným množstvím zpráv a na některé ani neměl sílu odpovídat, protože byly od lidí, na které teď vážně neměl náladu. Po chvíli se zvedl a zjistil, že ta „chvilka“ trvala skoro celých těch dvacet minut, takže si velice rychle naházela věci, o kterých se domníval, že je bude potřebovat, do tašky a vyrazil. Máma už doma dávno nebyla, protože musela kvůli své absenci dříve do práce a on tak pozhasínal všude, kde to šlo a pečlivě za sebou zamkl dveře. Dnes venku moc pěkně nebylo. Když vyšel, tak se do něj opřel studený vítr, který vůbec nesignalizoval, že se blíží letní prázdniny a s nimi očekávané vyšší teploty. On už pomalu začínal litovat, že si oblékl jenom tričko a mikinu, přičemž bundu se rozhodl nechat pověšenou a nevyužitou v předsíni. Ale vracet se už nebude, zase totiž nestíhá.

Školní den ubíhal normálním, celkem pomalým tempem. Asi v půlce dne si k němu přisedl jeho kamarád Noah, se kterým hrál i

fotbal za stejný tým. Noah byl na Dána až podezřele jižanský typ, i když se nikomu z něj nikdy nepodařilo vypáčit, jaké že má vlastně předky. Uhlově černé vlasy měl sčesané dozadu, ale jelikož byly celkem nakrátko ostříhané, tak to nemělo požadovaný efekt. V kontrastu s vlasy byly svítivě zelené oči, ve kterých byl hodně často k vidění jízlivý plamínek a které byly neustále živé. Byl o něco menší, než Morten, ale ne nijak výrazně. Hlavní rozdíl v postavě byl v jejich tělesné stavbě, protože na rozdíl od svého spolužáka a spoluhráče byl Noah hodně hubený, až skoro vychrtlý. To asi bylo dáno tím, že na svůj věk moc nejedl a vyjma tréninků ani nějak nedbal o nabírání fyzické kondice. Ve škole byl v kontrastu s Mortenem hodně bystrý a dařilo se mu dostávat solidní známky i bez jakékoliv práce, což neustále všem rád připomínal a také tím drtivou většinu svého okolí pěkně štvál.

„Mortene, máme s tebou počítat tuhle středu na zápas? Musíš přijít, je to poslední zápas sezóny! Víš vůbec, jak jsme hráli posledně?“ začal na něj hodně zhurta valit spoustu dotazů najednou.

Morten byl celkem rád, že má takové rozptýlení. Noah byl jeden z lidí, kteří sice dokázali být někdy otravní, ale celkově vzato je měl rád a občas konverzaci s nimi i vyhledával, protože díky jejich upovídánosti řeč nikdy nestála.

„Ale jo, na zápas přijdu. Kdo ví, třeba to bude úplně poslední můj zápas. Jestli chci udělat ty testy, tak se vážně musím začít učit a moc to nevypadá, že bych se měl živit fotbalem. S takovými nekopy jako jsi ty, to nikam nedotáhnu,“ uchechtl se, aby bylo vidět, že to myslel jako žert a ne jako urážku.

Podle výrazu v Noahově tváři si byl jistý, že to taky tak pochopil, protože se mu zalesklo v očích a bylo vidět, že už má připravenou nějakou podobně jízlivou odpověď.

Takže radši rychle pokračoval, aby nedošlo k další, mezi nimi tak časté, slovní přestřelce: „No a jak jste hráli vážně nevím. Vždyť ty naše webovky ještě nebyl schopný nikdo zprovoznit. Taky jak asi, když věkový průměr trenerskýho týmu je asi 80 let.“

To už Noah nevydržel a vyprskl s míchy: „Tys mi tady chyběl! Jenom teď doufej, že to neřeknu Kianovi, jinak budeš místo tréninku s míčem běhat kolem hřiště do té doby, než přestane být uražený.“

A to by nebyl on, kdyby si odpustil další poznámku: „Však si vzpomeň na to, jak se mu pokoušel Petter vysvětlit, jak má zadat webovou adresu a pak zmáčknout enter. Kian se asi po týdnu rozzlobený vrátil, cože mu to povídá, že na klávesnici žádné takové tlačítko nenašel a po důkladné poradě se svými přáteli u piva dospěl k tomu, že si z něj dělá legraci.“

Pak ale zvážněl: „No, bez tebe nám to moc nejde, abych pravdu řekl. Na křídle hrál místo tebe Jakob a víc toho zkazil, než vymyslel. I když třeba nejsi ve formě, tak stejně v tobě aspoň máme takovou jistotu někoho, kdo tým nepotopí, jenže Jakobovi se člověk skoro bál nahrát balón, protože chvílema působil, že ani neví, na jakou bránu se hraje.“

Oba se při zmínce o nešikovném, obtloustlém a zjančeném spoluhráči ušklíbli, protože on si vážně zahrál až tehdy, když půlka týmu chyběla a trenér neměl jinou možnost, než poslat na hřiště jeho. Vlastně ani neměl stálou pozici, takže o sobě rád říkal, že je obounohý univerzál. Když tohle jednou vypustil z pusy před vždy pohotovým Noahem, dostalo se mu celkem trefné odpovědi: „To má jednoduchý důvod. Ty seš univerzálně na nic. Obě nohy levý, na všech pozicích tristní výkon. To je pak jednoduchý, být obounohý univerzál.“

„No, nakonec jsme prohráli 2:3,“ pokračoval Noah. „Nebylo to zase tak zlý, jako když si nám chyběl posledně a dostali jsme pětku, ale měl si vidět Kiana po zápase. Ten Jakoba skoro zadupal do země, protože všechny góly byly jeho. To se fakt nevidí, jak je ten kluk zbytečněj.“

Pranýřování zaostalého spoluhráče už stačilo, usoudil Morten, tak zase změnil téma: „Tys nikdy nepřemýšlel o tom, že bys fotbalu nechal? Přeci jen, tři tréninky týdně, to zabere spoustu času, a že by to mělo nějaký efekt, to se říci nedá. A až skončím já, tak bude Jakob mít skoro místo v základu,“ neodolal další poznámce na vrub obounohého univerzála.

Noah se zamračil: „No, vlastně ani ne. Víš, já si to bez toho fotbalu nedokážu představit. I když prohrajeme, tak mě ten zápas stejně baví a nevím, jestli bych byl schopný ten čas, který bych ušetřil, věnovat učení. Navíc si myslím, že ty testy zvládnou i s tím časem, který mi na to zbývá takhle.“

Morten si povzdechl. Byla to pravda. Noah byl ve škole o hodně lepší než on a co ztrácel na fotbalovém hřišti, doháněl v jejich vzájemném porovnání právě ve školních lavicích. Morten mohl trávit hodiny týdně učením, ale stejně neměl takové výsledky jako jeho kamarád, který se na učení nepodíval, jak byl rok dlouhý.

„Mně asi nic jinýho nezbyde. Uvidíme, jak se to vyvrbí o prázdniny, jestli o mne třeba někdo nebude mít zájem. Ale dost o tom pochybuju. Pokud bych měl hrát i další rok za Hals, tak končím. Tohle pro mě nemá budoucnost a všichni to vědí. Hráte ve skoro dvaceti krajský přebor, to není cesta do Ligy mistrů, ale spíš k lopatě někde u silnice.“

Když přišel domů, máma už tam byla. Už nějakou dobu se s ní také chtěl pobavit o tom, co bude dál, protože ona sama už mu několikrát taktně naznačovala, že mu fotbal zabírá až nežádaně

moc času. A teď, když to měl ještě od rozhovoru se svým spolužákem v hlavě, cítil, že bude ta vhodná chvíle.

„Mami?“ začal. „Jak jsme se bavili o tom fotbale, tak jsem nad tím hodně přemýšlel a nakonec máš vlastně asi pravdu.“

Máma zvedla oči od novin, které do té doby studovala, protože takhle věta dokázala upoutat její pozornost.

„No?“ řekla celkem nedočkavě. „Na co jsi přišel?“

„Je pravda, že bych asi nestíhal to učení. Já vždycky chtěl hrát fotbal profesionálně, ale zatím to moc nevypadá, a když ho budu dělat dál, budu riskovat, že se pak už k ničemu jinému nedostanu. A to by asi moc chytrý nebylo. Já se možná neučím moc dobře, ale hloupý nejsem, vím, že vysoká škola mi dá asi víc, než pár zápasů za klub, který nikdo nezná,“ zakončil svoji hodně dlouho připravovanou řeč, což je vzhledem k její obsáhlosti a jeho vyjadřovací schopnostem asi zbytečné podotýkat.

„Máš pravdu. A jsem ráda, že jsi na to přišel sám. Bylo mi hloupé, se tě pokoušet dostat od něčeho, co tě tak baví – víš, že jsem taková nikdy nebyla. Ale tady to vážně jiné řešení asi nemělo, protože přesně jak říkáš, tohle nikam nevede. Až budeš mít školu hotovou, tak se beze všeho k fotbal vrať, já budu jenom ráda, že děláš něco, co tě baví. Ale takhle to zabírá až moc času.“

Nedlouho po rozhovoru si Morten balil věci na trénink. Na jeho poslední trénink, před jeho posledním zápasem. Když si vzpomněl, jak před bezmála dvanácti lety šel s tátou na trénink první, skoro ho zbolelo u srdce.

4.

Zvonil budík. Prošedivělý muž se bleskově probral, aby ho zaklapl, protože v sobotu v sedm ráno jeho opodál ležící manželka ještě tvrdě spala. Stihl to částečně, protože slyšel, jak se převalila a cosi zamumlala, zatímco on se zvedal z postele a oblékal si župan, který měl položený vždy na dosah. Velice potichu vyšel z pokoje, a jelikož neslyšel puštěnou televizi, tak tušil, že jeho desetiletá dcera ještě také spí, což ho nutilo dělat pomalé pohyby i mimo ložnici. Jemu to ale moc nevadilo, protože neměl na spěch – on totiž byl z těch, kteří vždy vstali s dostatečným předstihem, aby na všechno měli dost času. Když scházel dolů po schodech, tak mohl trochu zrychlit krok, protože už byl mimo doslech svých spících členů rodiny.

V kuchyni se pak už nijak neomezoval a udělal si rychlou snídani, složenou ze smažených vajec a čerstvého mléka, které kupoval včera večer cestou z práce v místním obchůdku. Když dojídal svoji porci, slyšel pomalé krůčky po schodech, což ho donutilo k tomu, aby přerušil čtení novin, sundal si brýle na blízko a podíval se směrem ke dveřím. V nich po malé chvíli uviděl svoji rozcuchanou a rozespalou dceru Maju. To mu vykouzlilo na tváři úsměv: „Dobré ráno, broučku,“ řekl, už zcela probuzený.

Maja mu mumláním odpověděla a sama se odebrala k ledniče, kde si začala cílevědomě dělat něco malého k snědku.

Její otec Jonas s ní ale v kuchyni dlouho nepobyl, protože se musel jít připravovat do práce. I když dnes šel, jak se u nich v branži říkalo, „do terénu“. Už oblečený šel do koupelny provést

poslední úpravy svého zevnějšku. Když si v zrcadle upravoval vlasy, tak sledoval odraz mírně prošedivělého muže středního věku, který s brýlemi a krátkými vlasy, teď už učesanými na upravenou patku, vypadal celkem sympaticky a vlídně. A první dojem nebyl zase tak daleko od pravdy, protože velice zjednodušeně se tak Jonas vážně charakterizovat dal. Byl celkem malého vzrůstu, což mu značně komplikovalo situaci, když si chtěl upravit pozici límečku své košile, protože zrcadlo bylo tak vysoko, že si na něj skoro neviděl. Nakonec se ale s tímto dobrým problémem popasoval důstojně, a když vcházel do předsíně obout si boty, byl už definitivně připravený vyrazit.

Jonas Pedersen neměl ledajakou práci, on totiž dělal něco, o čem snila spousta fotbalových nadšenců. Ale ti si to moc idealizovali, protože na rozdíl od Jonase nemohli vidět tu tvrdou práci, kterou musel odvádět. Byl fotbalový skaut místního největšího klubu Aalborgu BK, který měl zjednodušeně za úkol hledat největší talenty místního kraje a přivádět je právě do tohoto týmu. Dnes se chystal na zápas, od kterého si toho zase moc nesliboval, protože krajský přebor, na který cestoval, byla soutěž, kde už moc dobrých hráčů nehrálo. Tedy dobrých možná ano, ale ne tak dobrých, aby je mohl s klidným svědomím doporučit svým nadřízeným nebo je dokonce přímo na místě přemluvit ke spolupráci.

Zápas se hrál, pro něj dost nezvykle, už v nekřesťanských 10:15 a on jako poctivý pozorovatel nemohl promeškat ani předzápasovou rozcvičku obou týmů. Do malého městečka Hals tedy přicestoval už hodinu před zápasem a mohl jenom děkovat, že dnes se počasí umoudřilo a on tak mohl nechat svou větrovou bundu v autě na sedačce. Sedl si tedy na sluncem zalitou tribunu, která se už postupně plnila. Podle jeho odhadu drtivá většina fandů byli příslušníci rodin hráčů domácího celku, který dnes